

UTDRAG AV STATSMINISTERENS FOREDRAG I GJØVIK 27. AUGUST 1979

For å få et bedre grunnlag for å vurdere vekstmuligheter og strukturproblemer i norsk industri oppnevnte Regjeringen for ½ år siden et utvalg under ledelse av tidligere industriminister Finn Lied. Etter et bemerkelsesverdige raskt arbeid på bare vel 5 måneder har dette utvalget nå lagt fram sin innstilling. Denne innstillingen som nylig er offentliggjort, står naturligvis bare for utvalgets egen regning.

Regjeringen hefter verken for de vurderinger eller tilrådinge som nå er lagt fram. Men jeg vil understreke

- 2 -

at rapporten inneholder analyser av fakta som ingen kommer utenom i en realistisk industripolitikk.

Også Regjeringen ser undervisning og opplæring, forskning, utvikling og overføring av teknologi som viktige deler av sin industripolitikk. Omstilling har vært og er en nødvendig prosess i all økonomisk virksomhet. Det vitner imidlertid om fattigdom på politisk saklighet når Lied-utvalgets innstilling presenteres som Regjeringens farvel til vern om hovedtrekkene i bosettingsmønsteret. Også en vellykket distriktpolitikk har bygd på og må bygge på også vesentlige omstillinger. Vi må gi nye arbeidstilbud som tidligere ikke fantes i distriktene.

Ikke minst er tiltak fra det offentliges side viktige i Norge hvor vi har så mange små industribedrifter, spreddt over hele landet. Det er innenfor slike felter vi ofte finner nøkkelen til at bedrifter kommer inn i en positiv utviklingsfase.

Når rapporten understreker behovet for en industriutvikling under sosial trygghet, er dette en viktig del av Regjeringens prinsipielle syn på industriens funksjon.

Fra enkelte hold stiller man opp forenklete modeller om valget mellom å satse på større industriforetak eller mindre.

Det er etter mitt skjønn urealistisk å stille problemet på denne måten. La meg først skyte inn at vi

i Norge neppe har noen industribedrifter som i internasjonal sammenheng vil anses å være store. I internasjonal industrisammenheng er alle norske industribedrifter små, middels små eller kanskje noen få av dem middels store.

Vi trenger både det vi selv kaller store virksomheter, og vi trenger de mange små. Vi trenger de store bedrifter av åpenbare årsaker. Her kan man komme fram til produksjonsserier som gjør det mulig å utnytte moderne produksjonsteknologi og markedsføring. Her kan vi dra nytte av naturgitte fordeler. Eksempelvis vil jeg peke på at norsk aluminiumsindustri, kjemisk industri, og til dels treforedlingsindustri har en grunnleggende betydning for landets samlede produksjon, eksport og levestandard. Den produksjon som i dag skjer i disse industrigrener

ville vært utenkelig om den skulle vært splittet opp på små-enheter.

Men annerledes blir problemstillingen når vi ser industrien som et ledd i den alminnelige samfunnsutvikling, ikke minst under synsvinkelen distriktsutbygging. Her er det av stor betydning å kunne drive industriell produksjon i de bransjer og med den produksjonsteknikk og tilpasset de markedsmuligheter som man kan finne fram til i ulike deler av landet. Gjennom vår distriktsutbyggingspolitikk er det en lang rekke eksempler på vellykket industriutvikling etter disse retningslinjer.